

zaručenou nájemníku toliko proti pronajímateli, nikoli proti úřadu, podle § 3 zák. o ochraně nájemníků tu nejde.

Č. 8452.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: * Ne-ní náležitou omluvou nepřihlášení pojištěnce ve smyslu § 260 lit. a) zák. č. 221/24, nemohl-li zaměstnavatel ve třídní lhůtě § 17 cit. zák. zjistiti veškerá data, uvedená v § 18 cit. zák.

(Nález ze dne 24. února 1930 č. 21.169/28.)

V ě c: Jaroslav L. ve St. proti zemské správě politické v Praze o přešupok zákona č. 221/24.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hl. m. Prahy ze 14. prosince 1927 byl st-1 uznán vinným přešupkem § 17 zák. č. 221/24, jehož se dopustil tím, že v zákonné třídní lhůtě nepřihlásil u okr. nemoc. pojišťovny v Žižkově Marii B., u něho od 1. října 1926 zaměstnanou, a byl podle § 262 cit. zák. odsouzen k pokutě 20 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na dobu 5 hodin. V odůvodnění nálezu bylo uvedeno, že přihlášku k nemoc. pojištění nutno učiniti do 3 dnů, nehledíc k tomu, jak dlouho trvá pracovní poměr. Neomlouvá ani námitka, že zaměstnavateli nebyla známa data zaměstnancova, neboť jest jeho povinností, aby zjistil, koho přijímá do svých služeb. Odvolání z nálezu toho podanému žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl a potvrdil v odpor vzatý nález, z důvodů v něm uvedených.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 260 lit. a) zák. č. 221/24 dopustí se přešupku zaměstnavatel, jenž nevyhoví včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací, nařízené tímto zákonem, nebo neučiní tak správně (§ 18 odst. 1 písm. a). Paragraf 17 cit. zák. ukládá zaměstnavateli za povinnost, aby přihlásil u příslušné nemoc. pojišťovny (§§ 24—29) osoby, u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, nejpozději třetího dne ode dne, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, a odhlásiti je v téže lhůtě ode dne, kdy pojištěnec přestal služby ty vykonávati.

Skutkovou podstatu přešupku zák. č. 221/24 shledal žal. úřad souhlasně s prvou stolicí po stránce objektivní v tom, že st-1 neohlásil v třídní lhůtě v § 17 ustanovené svoji služebnou Marii B., zaměstnanou u něho od 1. října 1926, u příslušné nemoc. pojišťovny. Při tom zřejmě nedopatřením dovolala se první stolice § 17 cit. zák., přehlédnuvši, že v tomto § stanovena jest zákonem toliko přihlašovací a odhlašovací povinnost zaměstnavatelova, kdežto skutková podstata trestného činu, spáchaného opominutím této povinnosti, vymezena jest v § 260 lit. a), aniž žal. úřad tuto nesprávnost v nař. rozhodnutí opravil.

Proti zjištění objektivní skutkové podstaty přešupku, jímž st-1 byl uznán vinným, neformuluje stížnost podle § 18 zák. o ss stížních bodů, a dlužno ji proto pokládati za nespornou. Mylně si vykládá obsah stíž-

nosti žal. úřad, když se dle odv. spisu domnívá, že se st-1 snaží konstruovati si právo neohlásiti zaměstnance, nebyl-li u něho aspoň po 3 dny zaměstnán. Na tomto stanovisku stížnost nestojí. Zastává jen názor, že se st-1 nedopustil trestního skutku mu za vinu kladeného, poněvadž nesplnění ohlašovací povinnosti náležitě omluvil. Po té stránce namítá stížnost shodně s obsahem odvolání, že u st-le nenastala trestnost pro nepřihlášení M. B. k nemoc. pojištění v zákonné třídenní lhůtě z toho důvodu, že B. ještě před uplynutím této lhůty, totiž dne 3. října 1926 v poledne, z jeho domácnosti bez jeho vědomí zmizela, aniž oznámila, kam odchází. Odešla dříve, než st-1 mohl ji přiměti k tomu, aby mu sdělila všechna data potřebná k řádnému a úplnému vyplnění přihlášky, nařízenému v § 18 zák. č. 221/24, takže přes to, že byla již před tím vyzvána, aby data ta uvedla, toho neučinila, a st-1 kromě jména neznal ani jejího příjmení, tím méně pak dat ostatních. Těmito údaji, o jejichž pravdivosti a správnosti se dovolával svědectví své manželky, dovozoval st-1 a dovozuje také ve stížnosti, že jsou v daném případě takové zvláštní okolnosti, kterými nepřihlášení jmenované jest náležitě omluveno, jak to § 262 písm. a) k beztrestnosti zaměstnavatele vyžaduje.

Jde tedy o to, zda neznalost uvedených dat je náležitou omluvou pro to, že st-1 Marii B. nepřihlásil. Podle názoru nss-u nelze pokládati neznalost tu za náležitou omluvu, která by učinila st-le beztrestným neboť okolnost, že st-li nebyla — třeba bez jeho zavinění — známa ona data, nezbavovala ho nijak možnosti, aby včas, t. j. nejpozději třetího dne, kdy jmenovaná počala u něho vykonávati službu povinně pojištěnou, učinil přihlášku, jak to předpisuje § 17 cit. zák., kterážto opomenutí § 260 lit. a) prohlašuje za přestupek. Neznalost dat těch mohla mítí nejvýše za následek, že by přihláška nebyla bývala co do náležitosti § 18 cit. zák. úplná, po případě správná. Zákon prohlašuje v § 260 lit. a), že se přestupku dopouští zaměstnavatel, jenž nevyhoví včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací, uváděje pod touž literou i další skutkovou podstatu, neučinil-li tak zaměstnavatel správně, při čemž cituje § 18 odst. 1. písmeno a), totiž ustanovení obsahující to, co má přihláška obsahovati. Již z toho se podává, že zákon v prvé ze skutkových podstat v § 260 lit. a) uvedených za trestné prohlašuje nesplnění ohlašovací povinnosti uložené §em 17, nikoli však nedostatečné, neúplné neb nesprávné splnění předpisu § 18 cit. zák., který stanoví, co přihláška zejména má obsahovati.

St-1 byl uznán vinným, že nevyhověl včas bez náležité omluvy povinnosti ohlašovací a nikoli proto, že snad přihláška jeho neobsahovala vše to, co dle § 18 obsahovati měla. To, čím se st-1 omlouval a omlouvá, mohlo by jej snad ospravedlniti, kdyby byl podal přihlášku nevyhovující ve všem předpisu § 18 zák. 221/24, ale nelze to pokládati za náležitou omluvu pro nesplnění ohlašovací povinnosti vůbec. A st-1 právě pro to byl potrestán, že B-ovou neohlásil. Ani v řízení ani ve stížnosti pak st-1 netvrdil a netvrdí, že přihlášku — třeba předpisu § 18 cit. zák. nevyhovující — podal.

Neshledal proto nss v nař. rozhodnutí vytýkané nezákonnosti.